

# **Prelāta vēstule (septembris 2010)**

Daudzie septembra mēneša liturģiskie svētki kalpo par vadmotīvu Opus Dei prelāta vēstulei, ar kuru viņš vēršas pie prelatūras ticīgajiem.

26.12.2010

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Kā katru gadu, šā mēneša vidū mēs svinam Svētā Krusta pagodināšanas svētkus. Tas mudina mūs pateicības pilniem kontemplēt brīnumu, ka

*Dievs tā mīlēja pasauli, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas uz Viņu tic, nepazūd, bet iegūst mūžīgo dzīvību . [1]*

Lai izglābtu mūs, Dieva Vārds kļuva cilvēks, kļuva par kalpu būdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei. [2] Tāpēc, „kad mēs paceļam acis uz Krustāsisto, mēs pielūdzam To, kurš nāca, lai uzņemtu uz sevis pasaules grēkus un dāvātu mums mūžīgo dzīvi. Baznīca aicina mūs ar lepnumu pacelt šo godpilno Krustu, lai pasaule varētu redzēt, cik tālu sniedzas Krustānistā mīlestība uz cilvēkiem, uz katru cilvēku. Baznīca aicina mūs pateikties Dievam, jo no koka, kas nesa nāvi, ir radusies jauna dzīvība.” [3]

Dieva bērniem prelatūrā Opus Dei šie svētki ir ar īpašu nozīmi, kopš Kungs mūsu Tēvam dāvāja inspirāciju dziļāk izprast, ka mēs esam aicināti pacelt Kristus Krustu

visu cildeno cilvēcisko darbību  
virsotnēs. „**Devīze, ko sv. Pāvils  
deva efeziešiem bija: *Instaurare  
omnia in Christo*; visu, kas debesīs  
un kas virs zemes, atjaunot Kristū  
(Ef 1, 10). Piepildīt visu pasauli ar  
Jēzus garu, Kristu novietot visu  
lietu centrā. *Si exaltatus fuero a  
terra, omnia traham ad meipsum* .  
Un kad es tikšu no šīs zemes  
pacelts, es visus vilkšu pie sevis (Jņ  
12, 32). Ar savu cilvēktapšanu un  
darba dzīvi Nācāretē, ar savu  
sludināšanu un brīnumiem Jūdejā  
un Galilejā, ar savu nāvi pie  
Krusta, ar savu Augšāmcelšanos  
Kristus ir Visuma centrs,  
Pirmdzimtais un visa radītā Kungs.**  
“ [4] Un lai mēs varētu līdzdarboties  
visu dvēseļu Atpestīšanā, Kungs  
mums ir devis arī mūsu profesionālo  
darbu, kas mums ar Viņa žēlastību ir  
jāveic ar cilvēcisko pilnību,  
kalpošanas garā un ar taisnīgu  
nodomu – tā mēs pārvērtīsim to  
lūgšanā.

No Kristus upura izplūst visas  
žēlastības, ko Dievs piešķir  
cilvēkiem. Tādējādi, ja mēs ar sirdi  
un ar saviem darbiem neesam  
vienoti ar Svēto Krustu, mums nevar  
būt pārdabiskā dzīve un mēs  
nevaram būt līdzdalīgi Kristus  
atpestīšanas misijā. Mēs ar to esam  
vienoti, pirmkārt, kad mēs, cik vien  
labi iespējams, svinam Svēto Misi vai  
piedalāmies tajā, kur mēs  
sakramentālā, bet reālā veidā esam  
klāt dievišķajā Kalvārijas Upurī, kas  
mūs mudina ar prieku pieņemt  
neveiksmes un ciešanas mūsu  
šīs zemes ceļā; vēl vairāk – aktīvi  
meklēt brīvprātīgu uzupurēšanos un  
grēku nožēlošanu ikkatras dienas  
mazajās lietās. „Kāds prieks, ja ir  
Krusts!”, izsaucās Baznīcas Tēvs,  
„Kam ir Krusts, tam ir bagātība.” [5]  
Taču būtu liela kļūda sajaukt Krustu  
ar bēdām, ar padošanos, ar drūmu  
ainu, jo patiesībā tas ir gluži pretēji:  
tas mūs velk un ved uz laimi, kas ir  
Kristū, Krustā sistajā Kristū. [6]

Par uzupurēšanos Svētais  
Hosemarija zināja ļoti daudz, jo jau  
agri Kungs iemājoja viņa dvēselē, lai  
sagatavotu viņu tai misijai, kuru  
gribēja viņam uzticēt – Opus Dei  
dibināšanai. Dažādos sāpīgos  
mirkļus viņš vienmēr pieņēma ar  
pateicību, kaut arī dažreiz viņš tos  
nesaprata. Svētā Gara pamudināts  
drīz viņš visā tās dziļumā atklāja  
patiesību, ka Krusts apustuliskajā  
misijā dod un vienmēr dos  
pārdabiskā spēka garantiju.

**„ Tieši šī ciešanu pārdabiskās  
nozīmes pieņemšana ir vislielākais  
ieguvums. Mirdams pie Krusta,  
Kristus uzvarēja nāvi, Dievs no  
nāves rada dzīvību. Dieva bērna  
izturēšanās ir nevis padošanās  
tragiskam liktenim, bet gan tāda  
cilvēka prieks, kas ir pārliecināts  
par uzvaru. Uzvarošās Kristus  
Mīlestības vārdā mums,  
kristiešiem, ar saviem vārdiem un  
saviem darbiem it visur pasaulē**

**jāsēj miers un prieks. Mums ir  
jācīnās – miera cīņa – pret  
launumu, pret netaisnību, pret  
grēku, un šādā veidā jāsludina, ka  
cilvēku pašreizējais stāvoklis nav  
galīgais, ka Dieva Mīlestība, kas  
izpaužas Kristus Sirdī, ir arī visu  
cilvēku godpilna garīgā triumfa  
ķīla. “ [7]**

Krusta iepriecinošais auglīgums no  
jauna izpaužas šā mēneša  
15.datumā, kad liturģija piemin  
Mariju - Sāpju Māti. Baznīca mūs  
aicina kontemplēt Mariju līdzas  
viņas Dēlam, kurš Mīlestības dēļ  
pienaglots pie Krusta koka, mirst par  
mūsu grēkiem. Dievišķā Apredzība  
bija paredzējusi viņas klātbūtni uz  
Golgātas šajā stundā, arī tāpēc, lai  
rūpes par cilvēkiem uzticētu Savai  
Mātei: *Sieviet, lūk, tavs dēls!* [8] , Viņš  
viņai saka. Un viņa, vislielāko sāpju  
brīdī, mūs patiešām pieņem, jo arī  
viņa dzird: *Lūk, tava Māte!* [9] , kad  
Kungs uzrunā Jāni. Brīdī, kad Jēzus

mira, mēs tikām dzemdīnāti dzīvei  
žēlastībā, jaunai dzīvei vienotībā ar  
Dievu, ar aktīvu Dievmātes  
līdzdalību.

Daudzi svētie, tāpat kā vairāki  
garīgie rakstnieki, ir uzsvēruši, ka, ja  
Dievmātei Betlēmē pie Kristus  
dzimšanas tika aiztaupītas fiziskās  
sāpes, tad tas tā nebija mūsu garīgās  
dzimšanas brīdī. „Marijas kā  
universa mātes stāvoklis, ‘sieviete’  
Kānā kāzās un Kalvārijā atgādina  
Ievu, „visu dzīvo māti” (Rad 3, 20).  
Tomēr Ieva bija līdzdalīga tajā, ka  
pasaulē ienāca grēks, bet jaunā Ieva,  
Marija, ir līdzdalīga glābjošajā  
atpestīšanas notikumā (...).

„Nemot vērā šo misiju,” skaidro  
Pāvests Jānis Pāvils II, „no Mātes tiek  
prasīts ļoti sāpīgs upuris – pieņemt  
viņas vienīgā Dēla nāvi (...). Viņas ‘jā’  
šim plānam tāpat ir Kristus upura  
akceptēšana, ko viņa cildeni pieņem,  
pakļaujoties Dieva gribai. Pat, ja jau

no sākuma Dieva nodoms bija, ka Marijas mātes stāvoklim jāizplešas pār visu cilvēci, tad tikai uz Kalvārijas sakarā ar Kristus upuri tas parādās savā universālajā dimensijā.” [10]

Manas meitas un mani dēli, mūsu darbs ar dvēselēm nesīs bagātīgus augļus, ja mēs mierīgi un arī laimīgi būsim ļoti cieši vienoti ar Jēzu pie Krusta, ļoti tuvu līdzas Sāpju Mātei. „**Atpestīšana, kas tika paveikta, kad Jēzus mira Krusta kaunā un godā, kas jūdiem ir apgrēcība, bet grieķiem neprātība (1 Kor 1, 23), saskaņā ar Dieva gribu ilgs tik ilgi, līdz pienāks Kunga stunda. Nav iespējams dzīvot saskaņā ar Jēzus Kristus Sirdi un nejusties sūtītam, kā Viņš bija sūtīts, *peccatores salvos facere* (1 Tim 1, 15), lai izglābtu visus grēciniekus, un neesot pārliecinātam, ka arī mums pašiem katru dienu arvien vairāk un vairāk jāuzticas Dieva**

**žēlsirdībai. Tas modina mūsos  
kaislīgu vēlēšanos justies kā  
līdzatpestītājiem līdz ar Kristu un  
līdz ar Viņu glābt visas dvēseles, jo  
mēs vēlamies būt *ipse Christus* ,  
par pašu Kristu, *kas sevi nodeva,  
lai būtu izpirkšanas maksa par  
visiem* (1 Tim 2, 6). [11]**

Tas ir ceļš, kuram sekoja Jēzus  
mācekļi kopš pašiem kristietības  
pirmsākumiem. Balstoties uz Krusta  
stiprumu, viņi Kristus vēsti darīja  
zināmu ļaudīm, ar kuriem viņi tikās  
un kuri bieži vien bija ļoti tālu no  
Dieva. Tādā veidā, ar Dieva žēlastību  
un pirmo sekotāju neatlaidību, tika  
izdarīts pagānu pasaules pievēršanas  
brīnums.

21.datumā mēs pieminēsim svēto  
Mateju, vienu no pirmajiem  
Divpadsmi. Saskaņā ar Tradīciju pēc  
tam, kad viņš bija uzrakstījis  
Evaņģēliju, kas nes viņa vārdu, viņš  
izcieta mocības Persijā. Viņš pats

tieši bija piedzīvojis Pestītāja alkas pēc dvēselēm, jo Viņš viņu tika aicinājis sekot, kaut gan viņš bija muitnieks, bet tas bija apstāklis, kas lielākai daļai izraēliešu bija vispārzināma grēcinieka sinonīms. „Uz šā fona”, saka Benedikts XVI, „pirmais, kas krīt acīs ir fakts, ka Jēzus neizslēdz nevienu no savu draugu pulka. Gluži pretēji, tieši tad, kad Viņš sēdēja pie galda Mateja-Levi mājā, tiem, kuri bija sašutuši par to, ka Viņš sēž kopā ar necienīgiem ļaudīm, Viņš kā atbildi izsacīja šo svarīgo skaidrojumu: ‘Veseliem ārsts nav nepieciešams, bet gan slimiem, jo es neesmu nācis aicināt taisnīgos, bet gan grēciniekus’ (Mk 2, 17). Evaņģēlija Labā Vēsts jau tieši ir tajā, ka Dievs dāvā savu žēlastību grēciniekiem!” [12]

Kristus piemērs vienmēr būs stimulš visu Viņa mācekļu apustuliskajai dedzībai. Arī mēs atrodamies tādas sabiedrības lokā, kurā diemžēl – un

es to saku, netaisot no tā tragēdiju, –  
daudzi cilvēki neko nezina par  
Dievu. Citi staigā pa šo zemi tā, it kā  
negribētu par Viņu neko zināt, tālu  
prom no Viņa baušļiem un mācības.  
Mums jāvērsas pie visiem, lai vestu  
viņus tuvāk Kungam. Es atceros to  
prieku, ar kādu mūsu Dibinātājs  
uzņēma Vatikāna II koncila mācības,  
uzskatot, ka „ **Baznīca ar jaunu  
intensitāti izteikusi rūpes par to,  
lai nestu Patiesību tiem, kas ir  
šķirti no vienīgā ceļa, Jēzus ceļa, jo  
– viņš rakstīja - man nav citas  
vēlēšanās kā šī viena – lai visa  
cilvēce tiktu izglābta.** ” [13 ] Mēs  
patiešām varam apliecināt, ka  
pašreizējos apstākļos apustulāta *ad  
fidem* – ko tā mīlēja svētais  
Hosemarija – robežas ir ārkārtīgi  
paplašinājušās.

Saskarsmē ar mūsu darbabiedriem  
neļausimies, lai mūs iespaidotu  
kādas personas nozīmīgums. Kā  
nenogurstoši atkārtotā svētais

Hosemarija: nav nevienas dvēseles,  
kas būtu izslēgta no mūsu  
tuvākmīlestības. Vēl vairāk: tiem, kas  
ir vairāk attālinājušies no Dieva,  
mums ir jāvelta jo īpaša sirsnība. „  
**Kristus ienaidnieki**”, kādā reizē  
sacīja mūsu Tēvs, „**pārmet Viņam,**  
**ka Viņš esot grēcinieku draugs.**  
**Protams! Un tu arī! Kā gan citādi**  
**mēs viņus atgriezīsim? Kā mēs**  
**viņus aizvedīsim pie dievišķā**  
**Ārsta? Dabiski, ka mēs esam**  
**grēcinieku draugi! Tu tāds vari**  
**būt, ciktāl draudzība ar šo cilvēku**  
**nerada apdraudējumu tavai**  
**iekšējai dzīvei, kamēr vien tava**  
**garīgā temperatūra ir pietiekoši**  
**augsta, lai dotu siltumu šiem**  
**cilvēkiem, nezaudējot pie tam**  
**savējo. Jā! Grēcinieku draugi,**  
**patiesi draugi: ar jūsu lūgšanām,**  
**ar jūsu laipno, sirsnīgo un**  
**cēlsirdīgo attieksmi, bet**  
**izvairoties, lai tas neklūtu par**  
**briesmām jūsu dvēselēm.**” [14]

Katram cilvēkam, ar ko mēs  
tiekamies, lai kāds arī būtu iemesls,  
jāizraisa mūsos patiesa apustuliska  
kvēle, tieksme palīdzēt, lai viņš  
vairāk tuvotos Jēzum. Mūsu  
pienākums ir aizdegt visos Dieva  
mīlestības liesmas, kas deg mūsu  
pašu sirdīs. Tāpēc, kontaktējoties ar  
kādu, mums tūlīt jāuzdod sev  
jautājums: Kā es varu viņu iedrošināt  
vairāk pietuvoties Dievam? Uz ko es  
varu viņu pamudināt? Kādu sarunas  
tēmu es varu atrast, kas palīdzētu  
viņam labāk iepazīt Kristus mācību?

Tā izturēties ir loģiski. Pāvests  
Benedikts XVI skaidro: „Tam, kurš  
ir atklājis Kristu, arī citi jāved pie  
Viņa. Lielu prieku nevar paturēt tikai  
sev. Tas ir jānodod tālāk.” [15] Tā ir  
izturējušies Kunga uzticīgie sekotāji  
visos laikos. Svētais Gregors Lielais  
sprediķoja: „Ja jūs atklājat, ka kaut  
kas jums ir bijis noderīgs, cenšaties,  
lai arī citi to iegūtu. Jums tā tad  
jātiecas pēc tā, lai citi pavadītu jūs

Kunga ceļā. Ja jūs dodaties uz forumu vai uz pirti, un satiekat kādu, kas nav aizņemts, uzaiciniet viņu nākt līdzī. Pārvērtiet šo ikdienišķo nodarbi par garīgu, un, kad jūs ejiet pie Dieva, nedariet to vieni.” [16]

Es jums jau esmu stāstījis, kā es no jauna esmu izjutis tās dienas, ko mūsu Tēvs pavadīja Ekvadorā, kad viņš sevi izsmēla un dedzināja līdz izsīkumam, nežēlodamies par fizisko spēku trūkumu; kā Peru apmeklējuma laikā viņš sevišķi daudz laika pavadīja ar Jēzu Vissvētākajā Sakramentā un meklēja patvērumu pie Marijas un Jāzepa; kā Brazīlijā viņš apbrīnoja raibo milzīgi lielo cilvēku daudzumu, kas tur dzīvo un kas ļauj cerēt uz labu ražu Dievam.

Pirms dažām dienām, atsaucoties uz Toruņas bīskapa ielūgumu, es biju Polijā; viena baznīca šajā vietā tika veltīta Sv.Hosemarijas godam un tajā

tika uzstādītas mūsu Tēva relikvijas.  
Ir liels prieks redzēt, kā mūsu  
Dibinātāja dievbijība izplatās pa  
pasauli un neskaitāmās dvēselēs  
modina vēlēšanos kļūt svētiem  
ikdienišķajā dzīvē. Izsakiet pateicību  
par to kopā ar mani.

Lūdzieties par jūsu brāļiem,  
asociētiem, kurus es 5. septembrī  
Torreciudad svētnīcā ordinēšu par  
priesteriem. Turpiniet lūgties katru  
dienu, būdami cieši vienoti ar  
maniem nodomiem, par Pāvestu, par  
Bīskapiem un par priesteriem visā  
pasaulē.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Solingenā, 2010. gada 1.septembrī.

[1] Jņ 3, 16.

[2] Sal. Flp 2, 8.

[3] Benedikts XVI,  
Homīlija 14.11.2008.

[4] Sv. Hosemarija, *Kristus iet garām*,  
Nr. 105.

[5] Sv. Andrejs no Krētas, *Homīlija 10,  
sakarā ar Svētā Krusta pagodināšanu*  
(PG 97, 1020).

[6] Sal. 1 Kor 1, 23.

[7] Sv. Hosemarija, *Kristus iet garām*,  
Nr. 168.

[8] Jņ 19, 26.

[9] Turpat, 27.

[10] Jānis Pāvils II, Uzruna vispārējās  
audiences laikā, 23.04.1997.

[11] Sv. Hosemarija, *Kristus iet  
garām*, Nr. 121.

[12] Benedikts XVI, Uzruna  
vispārējās audiences laikā,  
30.08.2006.

[13] Sv. Hosemarija, *Dieva draugi*, Nr. 226.

[14] Sv. Hosemarija, Piezīmes no meditācijas, 15.04.1954.

[15] Benedikts XVI,  
Homīlija 21.08.2005.

[16] Sv. Gregors Lielais, *Sprediķi par Evaņģēlijiem* 6,6 (PL 76,1098).

.....

pdf | document generated  
automatically from [https://  
dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-  
vestule-septembris-2010/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-septembris-2010/) (9.08.2025)